

JOZUA DOUGLAS

OPERATIE PISANG

TEKENINGEN VAN ELLY HEEJ

OPERATIE PISANG

Verslind alle boeken van Jozua Douglas!

De verschrikkelijke badmeester

De vreselijke tweeling

In de serie Costa Banana:

De gruwelijke generaal (1)

De ongelooflijke Ravi Ravioli (2)

Operatie Pisang (3)

JOZUA DOUGLAS
**OPERATIE
PISANG**

TEKENINGEN VAN ELLY HEES

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Voor Arno

www.defonteinkinderboeken.nl

www.jozuadouglas.com

© 2017 Jozua Douglas

© 2017 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4396 0 (e-book 978 90 261 4397 7)

NUR 283

Stille
Oceaan

Aantal inwoners: 6.250.544

Taal: Spaans

Hoofdstad: San Fernando

Munt: Costa Banaanse dollar

Nationale feestdag: 7 juli Florabella-dag

Costa Banana is een klein tropisch landje in Centraal-Amerika. Het is er altijd warm en er valt veel regen. Het noordelijke deel is bedekt met ondoordringbaar oerwoud. In het zuiden vind je zonnige palmstranden en grote bananenplantages.

Costa Kanaria

Kanaria Airport

NATIONAAL
KANARIEPARK

San Romero

Banana Golf

Cape Fernando

PABLO FERNANDO

is president van Costa Banana.
Hij is er helemaal in zijn eentje de baas
en verzint de gekste wetten.

FLORABELLA

is de vrouw van Pablo Fernando.
Ze is de mooiste vrouw van Costa Banana,
maar toch vindt ze zichzelf ontzettend lelijk.

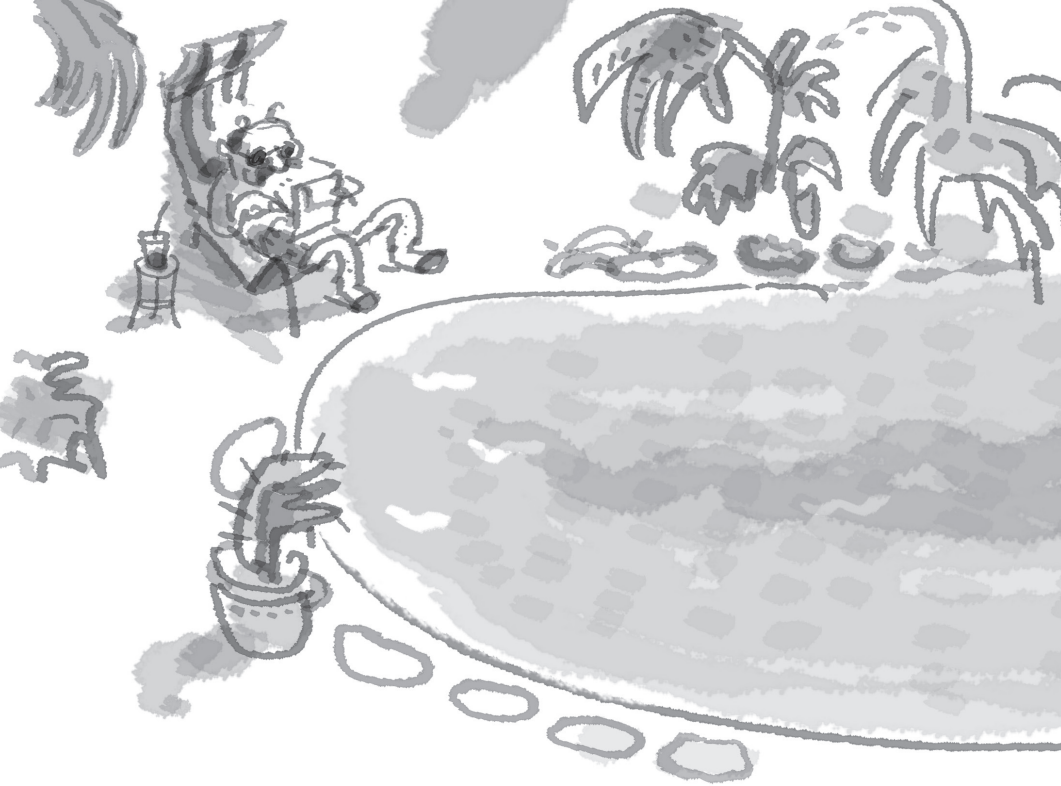
ROSA EN FICO

zijn de kinderen van de president.
Fico is het lievelingetje van zijn vader.
Hij wordt later de nieuwe president en

mag nu alvast wetten verzinnen. Rosa zou ook wel
president willen worden, maar haar vader vindt dat
niets voor meisjes. Rosa is gek op spionage. Als ze
geen president kan worden, wil ze spion worden.

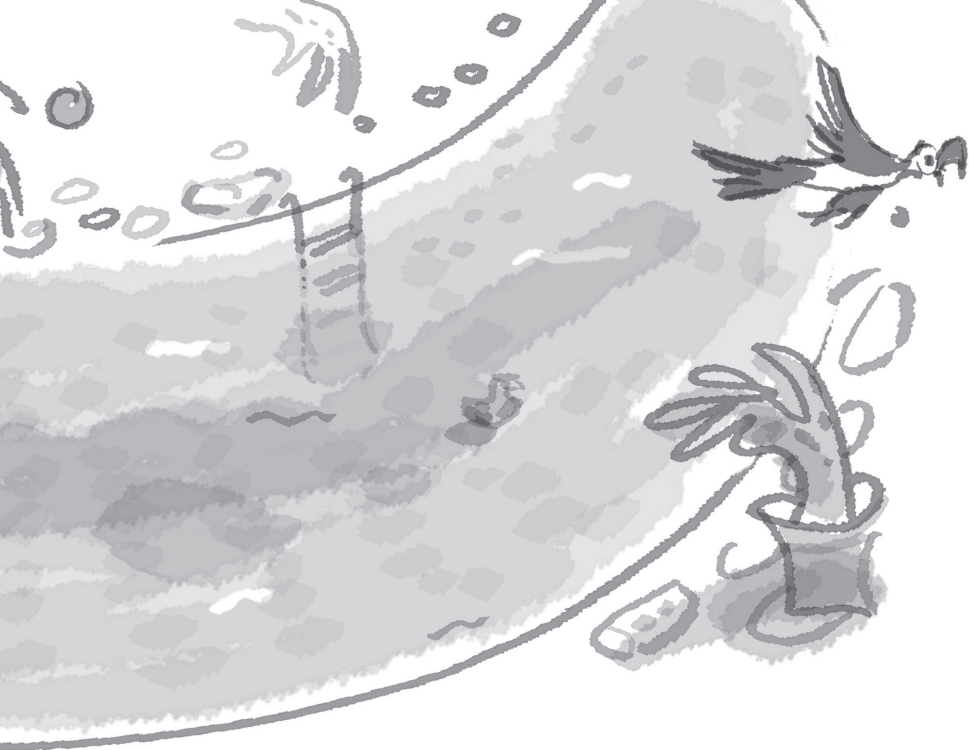

HOOFDSTUK 1 DE LIJST

De president zat in een ligstoel aan de rand van zijn zwembad. Op zijn schoot lag een kladblok. Af en toe schreef hij wat op, kauwde op het uiteinde van zijn potlood en staaarde dan weer een hele tijd voor zich uit.

Hij was zo geconcentreerd dat hij Pepito helemaal niet hoorde aankomen. Pepito was de baas van de Super Geheime Dienst. Het was zijn taak om de president van alles op de hoogte te houden. Hij wist bijna alles. Van bijna iedereen. Zijn spionnen waren bijna overal en hielden bijna iedereen in de gaten.

Pepito schraapte zijn keel. 'Er is een brief voor u gekomen,' zei hij.

'Moet dat nu?' vroeg de president. 'Ik ben bezig. Ik probeer een nieuw volkslied te schrijven.'

'Dat begrijp ik, Super Pablo,' antwoordde Pepito. 'En dat is

PEPITO
SUPER GEHEIME DIENST

ongetwijfeld erg belangrijk. Maar deze brief moet u echt even lezen.'

'Het wordt een rap,' zei de president glunderend. 'Is dat niet geweldig?'

Pepito plukte zenuwachtig aan zijn snor. 'Nou en of.'

'Er is geen enkel land dat een rap als volkslied heeft. Het is uniek.'

De baas van de Super Geheime Dienst knikte.

'En daarom mag niemand weten dat ik hiermee bezig ben, Pepito. Niemand! Dit is top secret. Ik wil de eerste zijn.' De president droeg een zonnebril. Het zonlicht schitterde in de grote, spiegelende glazen.

'Dat spreekt voor zich.'

'We zullen hip zijn. En cool. Alle landen zullen ons voorbeeld volgen.'

'Daar ben ik van overtuigd, maar er is iets wat u moet weten.'

De president zuchtte luid. 'Oké, vertel op.'

Pepito schraapte zijn keel. 'Meester Gabriel is ervandoor,' zei hij. 'Hij is niet teruggekomen van zijn vakantie.'

De president zette zijn zonnebril af. Meester Gabriel gaf al jaren privéles aan zijn twee kinderen. Hij was een ontzettend aardige man. Altijd stond hij voor je klaar. Hij hoorde bij de familie. En nu was hij ineens vertrokken?

'Weet je waar hij naartoe ging op vakantie?' vroeg de president.

'Naar Costa Kanaria.'

'Costa Kanaria?' De president keek geschrokken.

Costa Kanaria was het buurland van Costa Banana. Max Romero was er in zijn eentje de baas. President Fernando kon hem niet uitstaan. Ze hadden ruzie over bijna alles. Over grote en kleine dingen.

Een paar voorbeelden:

DE EILANDENRUZIE

Ze hadden ruzie over een aantal onbewoonde eilanden. Volgens Pablo Fernando waren die allemaal van Costa Banana. Dat was al zo sinds het tijdperk van de dinosaurussen, beweerde hij. Volgens Max Romero waren ze van Costa Kanaria. Dat was al zo sinds de oerknal, zei hij.

DE DINORUZIE

Over dinosaurussen gesproken. Een wetenschapper uit Costa Kanaria vond botten van een nieuwe dinosoort op de grens tussen beide landen. President Fernando wilde dat deze dino fernandosaurus zou gaan heten. Maar de man noemde het dier romerosaurus, naar zijn eigen president.

DE BANANENRUZIE

Ze hadden ruzie over wie de grootste banaan kon kweken. Telkens als Pablo Fernando een grote banaan had gekweekt, kwam Max Romero even later met een nog grotere. Het was Pablo's droom om ooit een banaan te kweken die zo groot was als een kano.

DE VOETBALRUZIE

Op het WK voetbal in Costa Kanaria verloor het elftal van Costa Banana alle wedstrijden. Volgens president Fernando kwam dit doordat het doel van zijn team een paar centimeter groter was dan dat van de anderen. Hij was ervan overtuigd dat Max Romero hierachter zat.

DE VULKANENRUZIE

Toen de Romerovulkaan in Costa Kanaria uitbarstte, stroomde een groot deel van de lava de grens over, naar Costa Banana. President Fernando vond dat niet kunnen. Romero moest zijn troep maar bij zich houden.

En dat was nog niet alles. Er waren nog een heleboel andere dingen waar ze ruzie over hadden, zoals over wie de baas was van de maan. Wie het eerst een piramide in zijn achtertuin had gebouwd. En wie het spel mens-erger-je-niet had uitgevonden.

‘Denk je dat meester Gabriel ons heeft verraden?’ vroeg de president.

‘Daar gaan wij niet van uit,’ antwoordde Pepito. Hij haalde een papier uit zijn binnenzak. ‘Wij ontvingen vanochtend deze brief. Wilt u dat ik hem voorlees?’

‘Geef maar hier,’ zei de president.

Pepito gaf hem de brief. Hij was geschreven in een keurig handschrift.

Hooggeachte Meneer de President van Costa Banana,

Enige tijd geleden ontmoette ik een bijzondere vrouw. Wij werden verliefd en besloten te gaan samenwonen in het land van haar familie, Costa Kanaria.

Liefst had ik u dit persoonlijk verteld, maar omstandigheden dwingen mij ertoe deze brief te schrijven. Hoewel ik een geweldige tijd heb gehad op het paleis, wil ik bij dezen mijn ontslag indienen. Ik zal u en uw geweldige familie ongelooflijk gaan missen.

President, het ga u goed!

Gabriel

De president fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kon hij dat niet gewoon even zeggen?’

‘Misschien durfde hij dat niet?’ opperde Pepito.

‘Misschien was hij bang dat u hem niet zou laten gaan.’

‘Natuurlijk zou ik hem niet laten gaan,’ antwoordde de president. ‘Hij is een geweldige meester. De kinderen zijn dol op hem.’

Pepito draaide aan zijn snor. ‘Dat spreekt voor zich!’

‘Breng hem hier,’ riep de president. ‘Wat denkt hij wel.’

‘Weet u dat zeker?’ vroeg Pepito. ‘Het is een hoop gedoe en er zijn genoeg goede meesters in Costa Banana.’ Hij haalde nog een papier tevoorschijn en gaf het aan de president. Het was een lijst met namen. ‘Dit zijn de beste meesters van het land,’ zei hij triomfantelijk. ‘Ze zijn allemaal groot fan van u. Ik adviseer u om de bovenste te nemen.’

De president pakte het papier aan. ‘Dat heb je snel gedaan,’ zei hij bewonderend.

Pepito glimlachte. ‘Deze lijst hadden we al klaarliggen. Wij houden iedereen in de gaten. Uw grootste fans komen op een speciale lijst. Zij kunnen uw dienaren vervangen als dat nodig is. We hebben voor al uw personeel iemand klaarstaan. Zelfs voor de toiletjuffrouw. Want je weet tenslotte maar nooit.’

De president glimlachte. ‘Goed idee. Je bent een slimme jongen.’ Hij liet zijn blik over het papier gaan. ‘Manuel Moreno,’ mompelde hij.

‘Dat is onze eerste keus,’ zei Pepito. ‘Er is werkelijk niets op hem aan te merken, zoals u zult zien.’

De president begon te lezen.

Manuel Moreno – Meester Manuel is een van de beste meesters van Costa Banana. Hij werkt al jaren op de Pablo Fernando-school. De cijfers van zijn klas zijn opmerkelijk hoog. Daarnaast is hij een groot fan van de president. Hij slaapt onder een Fernando-dekbed, draagt Fernando-slippers en heeft een grote collectie Fernando-poppetjes. In iedere ruimte van zijn huis hangt een portret van de president. Zelfs op het toilet. Hij heeft nog nooit iets naars over onze Grote Intelligente Leider gezegd. Ook niet in zijn slaap.

De president knikte goedkeurend en gaf Pepito het papier terug. ‘Dit ziet er goed uit,’ zei hij. ‘Nodig meester Manuel uit op het paleis. Ik wil hem graag persoonlijk ontmoeten.’

‘Komt in orde.’

‘Eh... Pepito?’

‘Kan ik nog iets voor u doen, Super Pablo?’

De president pakte zijn kladblok. ‘Wat rijmt er op Fernando?’

